

Přivřený okno. Půlnoční motýl ve světle svíčky svůj život končí.
Na stole láhev a starý fotky. V zrcadle můj ospalý oči.
Pramínky vlasů, talisman z pouti. Vzpomínky jsou mrazivou hrází.
Prázdná postel a zvadlý růže žalují, že někdo tu schází.
Jen bílejší kámen, smuteční kytky. Z fotky už déšť barvy smývá.
Jediný jméno a několik veršů z písničky, co jsem ti zpíval.
Lucie.

R: Hledám tě v mracích a v pohárech vína a každé stín mi tě připomíná.

A bábě s kosou za zlý teď mám, že mě tu nechala, že jsem tu sám.
Všechno krásný pryč je ve chvíli, v blátě spí panenka čistá.
Mizíš mi jak křídla motýlí.
Lucie, Lucie mě se stýská.

Byl konec léta a v hlavě můry, moh jsem zase v průšvihů lítat.
Pak jedna holka přinesla kávu, že jí můžu Lucie říkat.
A jako blázen já tvoje jméno psal jsem křídou na kůru stromů.
Doteky ve tmě a polibky v trávě. Až k ránu jsme se vraceli domů.
Pak hloupej mejdan a spousta pití, co bude dál já vědět měl.
Než někdo zhasnul jedinou svíčku a každé dělal co chtěl.
Lucie.

Pak jeden večer smutně mi voláš ze špitálu cizího města.
Že ve tvejch žilách černej rytíř, co za nevěru panenky trestá.
Hodiny návštěv, bílý pláště, vzpomínky teď chutnají solí.
Ve vočích výkřik: „Co ještě přijde!“ a každý slovo strašně moc bolí.
Pak jedno ráno tvá postel je prázdná. Zatraceně smutej den.
Černý ticho a slzy tvý mámy. Láska je věčná, ale ty ne.
Lucie.

R:

A bábě s kosou za zlý teď mám, že mě tu nechala, že jsem tu sám.